

Jaget som flyr

Själen på utflykt

Pavel Cech

Hugo vaknade en meter utanför sin kropp.

Efter någon minut vaknade även kroppen och började med sedvanliga morgonbestyr som om ingenting hade hänt.

Minischnausern Walter hoppade ner från sängen, sträckte ut den lilla kroppen till dess dubbla längd och gäspade så att den rosa tungan också sträcktes ut till dess dubbla längd. Sedan blev Walter förvirrad. Skulle han i fortsättningen registrera husses kropp eller själ? Luktsinnet vann och Walter bestämde sig att tills vidare prioritera kroppen.

Med Hugo var det på sätt och vis tvärt om. Eftersom han ville tillbaka till kroppen fick han koncentrera sig på att själen inte försvann in i det blå.

Så småningom upptäckte Hugo att vad han än gjorde var det som om båda delarna var förbundna med ett gummiband vars meterlängd gick att töja ut en aning men inte krympa.

Hugos praktiska och rationella sinnelag påminde honom om helt nya möjligheter. Visserligen gick det inte att styra kroppen utifrån, men man kunde lugnt observera vad den tog sig till. Hur uppfattade egentligen omgivningen Hugo? Hur skulle Hugo uppfatta sig själv när Jaget plötsligt kunde kritisera kroppen i stället för försök att kritisera sig självt? Egentligen är Jagets och "självets" självkritik en omöjlig paradox.

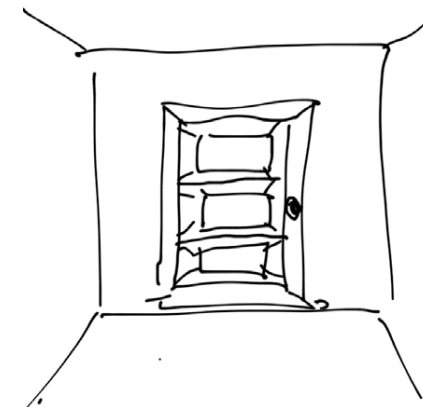

Genast insåg Hugo att han borde banta ner regioner där midjan en gång funnits. Walter måste ha insett samma sak eftersom han kom farandes med sitt koppel.

Båda, eller rättare sagt alla tre började promenera nerför gatan. Till skillnad från sedvanliga promenader gick Hugo i en jämn och fast, nästan robotisk takt, så att Walter inte hade en chans att signera sina träd, stolpar och brevlådor. Att lägga en korb på griniga grannens gräsplätt var ingenting att tänka på.

Längst ner på gatan kom sällskapet till en infartsport som man passerat hundratals gånger förut. Av någon anledning svängde Hugo in i porten och begav sig neråt mot en lång slutande betongbana som aldrig tycktes ta slut. Efter ett tag utbyttes strikt och fyrkantig arkitektur mot mera rundade former för att övergå i kalkade, en gång i tiden vita valv. När man passerat och i Walters fall signerat en handfull valvbågar, tog gången slut vid en massiv ekdörr med svarta järnbeslag.

Någon ringanordning fanns inte, så Hugo steg in ackompanjerat av den tunga dörrens gnisslande, vilket gav förklaringen till ringklockans frånvaro. Rummet var en typisk källarbyggnad från förföra seklet, men de bara väggarna och valvtak var kalkade säkerligen under innevarande sekel. Längst in i rummet fanns en

öppen spis med en utslocknad och sotig eldstad och vid väggarna stod några grova bord med långbänkar.

I hörnet bredvid spisen fanns ännu en dörr. Hugo la genast märke till att hörndörren skilde sig totalt från rummets övriga beskaftenhet. Ramen var av svartanodiserat aluminium och bredvid satt ett elektroniskt kodlås. Det matta mjölkvita glaset belystes mycket kraftigt bakifrån och utgjorde rummets enda ljuskälla.

Plötsligt kunde man ana en skugga bakom dörrens vita glas. När skuggan närmade sig dörren blev den tydligare och dess gråa nyans övergick i svag rosa. Slutligen insåg Hugo att gestalten var en vackert svarvad kvinna i en välskuren röd klänning. Kvinnan hade långt irländskt krulligt hår, som även

det kastade en rödaktig skugga, dock aningen mera åt rostbrunt.

Det börjar bli intressant, tänkte kroppen, medan jaget la märke till några råbarkade gestalter i skuggan på långbänkar och utlyste en varning som kroppen fullständigt struntat i.

Hugos diplomatiska sida frågade dock högt och tydligt ”Får man ha hundar här?”

Mannen med kolsvart mustasch tittade på mannen i svart mustasch som tittade på mannen med grå mustasch som tittade på mannen i vit mustasch som till slut tittade på mannen med kritvit mustasch.

Den sistnämnde svarade helt lugnt ”Visst, här är alla välkomna, bara man gör rätt för sig, vilket även betyder att du genast tar upp korven som din hund la där i hörnet”.

Vant ryckte Hugo ut en plastpåse ur bröstfickan och gjorde som han blev tillsagd.

Med påsen mellan tummen och pekfinger letade han efter något att slänga den i, dock utan framgång. Till slut fick han en idé och släppte påsen i den öppna spisen, där han först nu upptäckte ett nedåtriktat hål längst bak.

Männen med alla sorts mustascher harklade sig, medan mannen med den kritvita mustaschen blev dito i ansiktet och tog till orda.

”Det du gjorde nu var inte alls bra – titta...” och han pekade mot spisöppningen, där ett sotigt solbränt huvud med en grön påse på sin bara hjässa uppenbarat sig.

Som tur var började Walter skälla något vansinnigt. Låtsandes att hålla tillbaka den helt vilda hunden backade Hugo försiktigt mot huvudingången, klackade dörren så att den villigt öppnade sig och började springa med den bakåt skällande Walter i släptåg.

Till Hugos stora förvåning stämde inte alls återvägen med vad han mindes från tidigare.

När de historiska valven tog slut hamnade de i någon form av glaslabyrint. Trots allt kändes det tröstande att gången hela

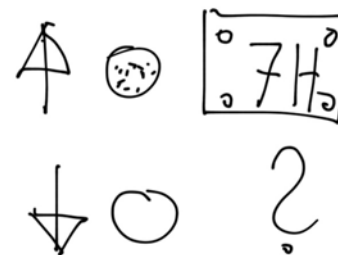
tiden pekade uppåt, men det transparenta glaset hjälpte föga för att orientera sig, eftersom bakom varje glasvägg fanns många fler andra som bröt ljuset fram och tillbaka.

Någonstans i labyrintens mitt upptäckte Hugo slutligen en stor glaslåda med slipad dörr och ett glasrör på toppen som försvann någonstans högt upp där himmelen brukar vara.

Walter var skeptisk men i alla fall steg de in i lådan som visade sig utgöra en hiss. Det fanns bara två glasknappar. En med pilen ner och en lite mera sliten med pilen upp och graverad skylt 7H.

”Där nere har vi redan varit Walter, så vi testar Upp 7H”, sa Hugo och tryckte på Uppknappen.

Någon som helst rörelse uteblev, men i stället tonades det in en diskret himmelsk hissmusik som fick både Hugo och Walter att höja blicken mot hissens tak. Hugo upptäckte att musiken strömmade från ett duschmunstycke med tillhörande rör och kran. En obehaglig känsla fick tankarna att måla scener från Auschwitz, men eftersom man inte blivit utrustad med tvål, samt ren logik att man redan skulle ha blivit ihjälgasad om någon verkligen ville det, mobiliserade Hugo allt mod och vred på duschkranen (till höger).

Den himmelska musiken blev mera konkret, samtidigt som kroppen upplevde en mjuk acceleration uppåt. Walters alla fyra åkte aningen isär för att sänka tyngdpunkten, medan Hugo parerade med att låta sina tån agera fjädrar för några sekunder.

Eftersom hissen tycktes gå alldeles för långsamt, vred Hugo sakta på duschkranen lite till. Hissen ökade till normal hotellfart och de himmelska tongångarna skiftade till Glenn Millers ”Take the ’A’ Train”.

Precis där sista takten klingat ut stannade hissen mjukt och dörren öppnades med tillbörlig pys. Medan Hugo försiktigt stack ut halva ansiktet genom dörröppningen, var Walter inte

sen att sticka till ”friheten”. Hugo halade honom tillbaka så de möttes på halva kopplets längd.

De befann sig på översta, förmodligen sjunde våningen av glasbyggnaden. De få detaljer utöver glaset var kritvita.

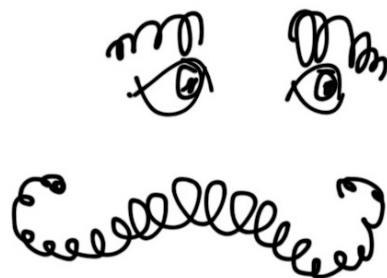
Även taket var av glas. Inget annat skymde den blåa himmeln än få vita moln. En spiraltrappa tog slut vid en glaslucka i mitten på taket.

Bakom transparenta glasskärmar satt vithåriga albinos med svartbågade glasögon och hackade på sina kritvita laptops. Det slog Hugo att ingen av dem hade vit, grå eller svart mustasch som man kunde förvänta sig.

Däremot hängde det längst fram i korridoren en kritvit tavla med svart ram och en kolsvart mustasch som ett enda tema. Hugo synade tavlan närmare och upptäckte svaga konturer av ett ansikte som fattades där. När han zoomade sina ögon ett tag, började ansiktet träda fram.

I takt som ansiktet antog form blekande mustaschen tills den utgjorde svaga konturer, medan ansiktet började likna något som Hugo sett förut. Han steg åt sidan där en av glasväggarna speglade hans ansikte och nu kände han igen sig själv både där och på tavlan.

Förvillande problem var mustaschen. Visserligen hade Hugo en sådan men den hade behövt mycket mera odling, skötsel och vaxning för att matcha återstående konturer på tavlan.

Walter morrade mjukt för att påminna om sitt naturliga skägg som inte behövde någon som helst mustasch för att markera sin självmedvetna status.

Hugo tittade på Walter och Walter på

Hugo och sedan båda på tavlan. Hugo fick komplex men Walters blick sökte andra saker att bry sig om.

Kanske borde vi anmäla oss någonstans, tänkte Hugo och gick tillbaka till första kontoret där hissen spottat ut dem. Albinos lyfte blicken från skärmen och hans mungipor utvidgades till ett leende, föga överensstämmande med övriga ansiktsuttryck.

”Hej, får man ha hundar här”, frågade Hugo.

Mannen tittade på Walter, på Hugo och på Walter igen och sedan lovade att undersöka saken.

Med två tangenttryck frambringade han i dörröppningen en mycket vacker kvinna som förr i tiden skulle kunna kallas för sekreterare. Skönheten var svart från naturen men insvept i en kritvit klänning som noga kopierat varje millimeter av hennes uppenbarelse enda ner till strax under underlivet. När hon i rätt vinkel böjde sig ner mot Walter, tackade Hugos kropp för att han skaffat hunden.

Trots att det var sommar trollade Kvinnan fram en pepparkaka och försökte muta Walter.

Ett skrik skar genom våningen när Walter av rent misstag bet henne i fingret.

Skönheten utbyttes genast mot en flintskallig torped med utspänd strypsnara mellan grova nävar. Walter la svansen mellan bena och gömde sig bakom Hugo.

Hugo skällde ut Walter efter noter, snarare för skönhetens försvinnande än för bittet, vilket tycktes blidka torpeden, vars strypsnara slaknade medan han ställde sig avvaktande mot väggen.

Albinos, vars leende nu minimerats, sa något i sitt headset och Hugo såg att albinos #2 i kontoret bredvid först svarade och tryckte sedan på någon tangent för att väcka albinos #3 i nästa kontor. Den sistnämnde lyfte luren på en kritvit telefon och efter en stund började hans läppar förmedla någon form av budskap som Hugo bara kunde gissa sig till.

Det långa samtalet resulterade i en ljudlig lurpåläggning, samt en kedjereaktion bakåt i hierarkin tills den nådde tillbaka till albinos #1. Denne kastade en skarp blick över glasögon bågar mot Hugo och sa:

”Munkorg!”

”Jag har ingen” svarade Hugo.

”Det är hunden som skall ha den” klargjorde albinos #1.

”Han har ingen” tillrättavisade Hugo.

Mannen hackade på tangentbordet igen och bredvid torpeden steg det fram en fet tant med en stor tratt i händerna som hon bestämt band kring Walters ogillande gap.

Hugo och Walter började gå mot huvudkontoret. Mannen där var ingen albinos även om man kunde tro det. Han höjde blicken och nickade välkomnande mot en vit skinnfåtölj.

”Ledsen för säkerhetsåtgärd, men vi har våra instruktioner att följa. Vad kan jag stå till tjänst med?”

”Hur kommer jag ut härifrån?”

”Det beror på vad du skall.”

”Jag vill hem.”

”Nja....Här erbjuds bara två alternativ. Ett av dem har du kommit ifrån. Det andra hanterar vi här. Du kan antingen ta hissen

tillbaka nu med en gång, eller så får vi diskutera det andra alternativet.”

”Jag vill hem”

”Voff, voff, voff.”

”Det fungerar inte så” sa mannen och såg bekymrad ut.

Längst korridoren hörde man pysljudet från hissdörren. Alla vände blicken ditåt, där en kvinna med illrött hår i en illröd klänning tog bestämda steg direkt mot huvudkontoret. Albinos #1,2 och 3 hade ingen chans att stoppa henne.

”Hör här”, kastade kvinnan i ansikten på mannen som liknade en albinos men som inte var det.

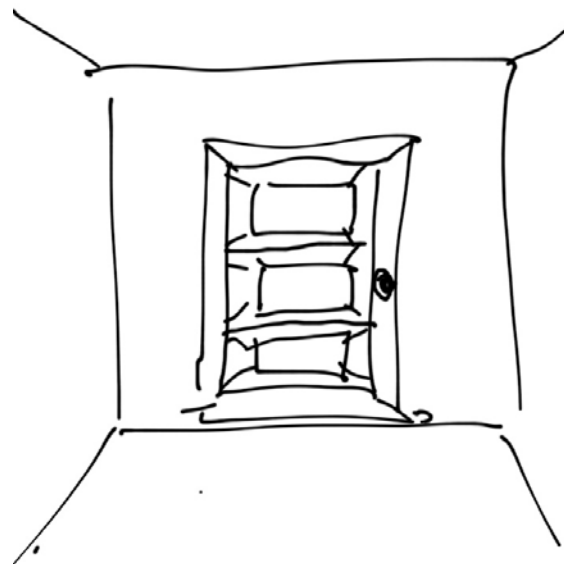
”Torsken med hunden här, har skändat min chef och smitit från notan. Alltså ger du fan i honom tills vi fått betalt.”

”Fan kan du servera honom själv. Här marknadsför vi andra alternativ” svarade mannen och hans tidigare vita ansiktet började harmoniera med kvinnans klänning. Hugo ogillade när folk bråkar, särskilt när han kände sig vara orsaken, men nu gällde det att tänka på sig själv, sin kropp och på Walter.

Medan mannen och kvinnan intensifierade uttrycken för sina meningsskiljaktigheter började Hugo studera reträttmöjligheter.

Eftersom varken han eller Walter kunde flyga, blev han på det klara att de borde söka sig nedåt, men inte hur lågt som helst.

Då upptäckte Hugo på motsatta sidan korridoren en udda dörr, som inte alls passade i övriga inredningen. Det var exakt kopia av den gamla ekdörren med järnbeslag som han i morse passerat på vägen till källaren. Med Walter på släptåg smög han försiktigt dit och öppnade dörren några centimeter, för att genast smälla den igen. Dörren vätte mot absolut ingenting.

Hugo insåg att han måste ta kvinnans parti och kroppen höll med. Sakta gick han tillbaka till huvudkontoret, för att i sista stund lyckas stoppa att de båda konkurrenterna handgripligen råkat i luven på varandra.

”Hör här. Vi skall lösa det här i samförstånd. Man bör ju alltid göra rätt för sig oavsett om man är i källaren eller på vinden.

Därför föreslår jag att vi beger oss nedåt och reder ut det hela innan nästa steg.”

Mannen och kvinna skämdes en aning båda två. Kvinnan nickade genast jakande medan mannen försökte tänka ut en reträtt med viss dignitet i behåll och sa till kvinnan:

”Bortsett från din chef i samband med förhandlingar har aldrig någon annan åkt hissen neråt. Du vet mycket väl att vi har antingen luckan i taket eller ekdörren där borta som alternativ att lämna byggnaden. Men eftersom detta speciella fall handlar om att göra rätt för sig, vilket har betydelse för vår be-

dömning, måste vi göra ett undantag. Därför föreslår jag att ni får

sällskap av den nyligen karterade eunucken Valentin, som sedan för Hugo tillbaka hit för vidare utvecklingssamtal.”

”Schyst” nickade kvinnan, medan Hugo motvilligt gjorde det samma eftersom inga andra alternativ tycktes finnas för hans del.

Sällskapet begav sig till hissen där torpeden Valentin genast tog av Walter tratten, tryckte på nedknappen och vred på kranen. Ur duschmunstycke började strömma Metallica. Valentin ställde sig tätt bakom Hugo och viskade:

”Egentligen är jag ingen riktig eunuck. De gjorde slarvigt jobb och jag har faktiskt en testcykel kvar.” Hans hand kupade sig kring pungen och ögonen himlade mot kvinnans röda hår.

Här har vi en öppning, tänkte Hugo, men än så länge visste han inte hur han skulle utnyttja den.

Hissen gled mjukt och länge nedåt tills den stannade där Hugo och Walter stigit på tidigare.

Kvinnan kände till en genväg genom labyrinten, så vandringen till källaren tog enbart några minuter.

Bestämt flängde kvinnan upp den gamla ekdörren och på sina gymplågade, vackert högklackade ben stegade hon mot den vita dörren med kodlås, medan Hugo, Walter och Valentin hasade sig försiktigt efter. Med illa dold skadeglädje log männen med olikt gråtande mustascher mot besökarna, medan mannen med den kritvita mustaschen spärrade ögonen i Walter. Walter tvärnitade och började morra hotfullt. Hugo be-

stämde sig att inte ta någons parti och tyst visslande stegade han långsamt för att närmare undersöka den mystiska öppna spisen. När han tittade i hålet längst bak, såg han svag mörkröd sken ackompanjerad av svagt mullrande. Det hela påminde om en aktiv vulkan.

Kvinnan hackade in den långa hemliga koden, vilket hon oavsiktligt eller skickligt gömt med sin barm så att Valentin inte hade en chans att memorera något.

Både från den vita dörrens och från spisens innanmäte ljöd en ettrig ringklocka. Hålet i spisen blev först kolsvart för att sedan fyllas av en välbekant skallig skalle.

”Vad gör han här”, sa skallen, syftandes på Valentin, samtidigt som skallens solbränna bleknade en hel del.

”Jag har blivit tillsagt att inte för ett ögonblick släppa Herr Hugo. När ni klarat era förehavanden, skall han upp igen”, svarade Valentin.

”Ska och skall i alla utanren”

ska. Du
la fall vän-
för dör-
mumlade

skallen. Det brummade först i dörren som sedan gick upp med ett pys. Med armarna i kors placerade Valentin sin hydda intill dörren och resten av sällskapet steg in.

Dörren stängde sig automatiskt med en smäll.

Rummen innanför påminde om väntrum hos tandläkaren, vilket gav Hugo en obehaglig känsla, eftersom alla hans tänder var i hyfsat skick. I mitten stod ett kraftigt belyst pingisbord.

Skallens ansikte återfick sin solbrända kulör, när ägaren iklädd en svart morgonrock steg in i rummet någonstans ifrån.

”Egentligen tänkte jag behålla dig direkt Hugo, men eftersom det tidigare missödet berodde på hunden, ska vi spela biljard om saken”.

”Var har du biljardbordet?” frågade Hugo självsäkert, eftersom han konsumerat många öl i samband med biljardspel.

”Vi skall spela på pingisbordet. Den vars kula hamnar på golvet först förlorar. Jag börjar.”, log skallen.

Kvinnan stegade fram med en svart och en vit kö och två klot i dito färger som hon placerat mitt på pingisbordet.

”Nää, så kan det väl inte gå till. Jag har ju ingen chans” protesterade Hugo, vars medfödda känsla för rättvisa kom i uppror.

”Håll käft och spela. Här är det jag som bestämmer reglerna” skrek skallen och stampade i golvet med sin militärkänga, som Hugo nu först la märke till.

Skallen stötte till sin svarta klot som genast skickade Hugos vita över bordskanten. Hugo försökte fånga den med händerna, men missade. När han redan givit upp hördes dock ett välbekant klick, ungefär som när Walter fångar ett mörghänt i luften. Mycket riktigt. Bakom hundens stolta skägg syntes det kritvita klotet, som Walter genast apporterat till Hugo.

Skallen blev återigen vit i ansiktet och bankade näven i bordet, varvid hans kolsvarta klot sattes i rörelse, gled över bordskanten och i all högre takt började studsa mot golvet av bränt tegel. När klotets studsande förvandlats i vibration och avklingat helt, tittade Hugo och skallen på varandra.

”Jaha, hur skall vi tolka det här?”, frågade Hugo leendes.

”Den hunden tar livet av mig” fick Hugo till svar.

Skallen sjönk ned på en pall, som kvinnan skyndsamt skjutit fram. Ur morgonrocken tog han fram en trätt med slang som han stoppade i ett hål någonstans i pallens underrede och på ett för länge sedan utdött språk började han livligt konversera i tratten. ”Vem pratar han med och vad säger han?”, frågade Hugo kvinnan. ”Chefen rapporterar till högsta ledningen och kontrollerar regler-

na”. ”Det finns inga regler för det inträffade, så jag får göra som jag vill” konstaterade skallen, efter att ha virat tratten med slangen tillbaka i fickan och fortsatte: ”Först tänkte jag behålla både dig och hunden, men facket där nere under golvet protesterar, eftersom vi har en del allergiska medarbetare. För övrigt ingår det i vår policy att värna om djurens välbefinnande. Därför är det bäst att ni sticker samma väg som ni kommit”.

Skallen drog sig tillbaka lika spårlöst som han kom.

Med Valentin utanför dörren i åtanke vände sig Hugo till kvinnan:

”Finns det någon bakdörr här?”

Kvinnan förstod problematiken, medan Hugo förstod att det inte skulle bli gratis.

”Du har haft en del besvär med mig idag” sa Hugo, öppnade sin plånbok, la en hundralapp på pingisbordet och ställde det vita klotet mitt på. Utan att röra sig från fläcken fäste kvinnan en besviken blick på hundralappen. Hugo upprepade proceduren, denna gång med en femhundralapp.

Kvinnans stolta gestalt mjuknade när hon sa:

”Jag skall se vad vi kan göra. Vänta här en stund och gå sedan ut.”

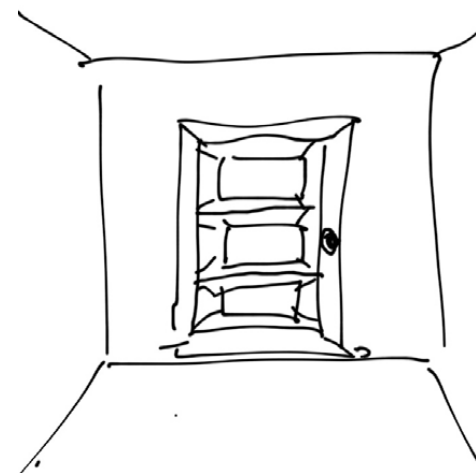
Dörren stängde sig bakom henne när hon lämnade rummet, men man kunde höra att hon knackade på kodlåset utanför.

Hugo gick runt rummet några varv, hela tiden med blicken riktat mot sedlarna på bordet.

Till slut stoppade han det vita klotet i fickan och hundralappen i bröstfickan. Femhundringen kunde han inte annat med än att lämna den kvar.

Försiktigt öppnade han dörren på glänt och längst i ett mörkt hörn kunde han iakttä kvinnan med Valentin i en mycket intim omfamning. För övrigt var alla gråskäggen borta och mannen med det kritvita skägget lotsades polera glas bakom disken.

Med Walter på släptåg smög Hugo genom lokalen mot ekdörren. Precis när dörren började gnissla såg Hugo att kvinnan tog Valentins huvud med öronen mellan sina händer och begravde hans lyckliga ansikte mellan sina bröst.

Med Walters luktsinne som hjälp lyckades Hugo att undvika labyrinten denna gång och efter ett tag kunde de båda pusta ut på den välbekanta gatan.

Walters tunga hängde en bra bit utanför skägget och även Hugo blev sugen på en öl, efter alla strapatser. Med raska steg styrde de mot närmaste uteservering på torget och slog sig ner.

”Tur att jag tog hundralappen, Walter.”, sa Hugo och beställde en fatöl, vatten till hunden och en Wienerschnitzel.

Medan de smuttade, respektive slafsade på respektive vätskor, började Hugo fundera på dagens händelser.

Var fans det ett sjuvånings glashus i staden?

Vilka var de som arbetade där?

Var staden verkligen byggd på en vulkankrater?

Hugo beställde en öl till och gav Walter en rejäl bit av schnitzeln.

Eftersom han fortfarande kunde betrakta sin kropp utifrån undrade han vem det egentligen var som bestämde.

Efter ytterligare ett par öl kändes det som det osynliga gummi-bandet mellan kroppen och jaget krympt till någon decimeters längd.

”Aha...Där har vi lösningen, men inga pengar kvar till påfyllningen”, insåg Hugo, betalade notan och begav sig hemåt.

När de passerat parken såg de två omslingrade individer på en bänk under en lönn. Vid närmare undersökning kunde Hugo konstatera att det handlade om Valentin och den vackert rödhåriga kvinnan.

På något sätt kände sig Hugo hemma i den normala miljön och utan varken rädsla eller betänkligheter steg han fram till bänken.

Paret avslingrade sig från varandras grepp och lyfte sin blick mot Hugo.

Valentin sken av lycka och kvinnan sänkte sina långa ögonfransar i ett njutningsfullt blygt uttryck.

”Tack skall du ha Hugo” sa Valentin.

Kvinnan sa ingenting men man såg klart att hon instämde.

”Utan dig hade jag aldrig kommit loss från Sjunde H våningen och inte heller hamnat i Vivians famn, det vill säga i sjunde himmelen” tillade Valentin.

”Det enda som stör mig, Hugo, är att du snodde hundringen, men å andra sidan lämnade du femhundredappen...?” sa Vivian.

Hugo förklarade de höga ölpriser, vilket tycktes få saken ur världen.

Han önskade paret lycka till och fortsatte hemåt för att få ordning på det osynliga gummibandet.

När han steg in i hissen höjde han automatiskt blicken för att förvisa sig om att det inte fanns något duschmunstycke där. Hugo pustade ut, tryckte på knappen till våning 3 och ställde sig en aning på tå för att parera accelerationen. Hissen ryckte till och för ett kort ögonblick kände sig Hugo tyngdlös när färdens bar neråt, alltså åt fel håll.

Det osynliga gummibandet sträcktes till hissens tak.

Förskräckt tryckte Hugo på alla knappar för att få hissen att sansa sig. Hissen fortsatte i allt högre fart och de susade förbi massor med källarvåningar som Hugo inte haft någon aning om att de någonsin funnits.

När hissen slutligen bromsat in våldsamt, gjorde sig G-krafter obehagligt påmindra när den kolsyrade Wienerschnitzeln pressades in i tjocktarmen.

Utanför hissörrens fönster blev det först knallrött och sedan dök det upp en välbekant skalle i rutan.

”Hugo, Hugo. Du tror visst att du kan bära dig åt som du vill” sa skallen med ett elakt min.

”Jesus Christ. Inte nu igen” skrek Hugos tankar.

I samma ögonblick började hissen röra sig uppåt. Man passerade alla källarvåningar, bottenvåningen, våning 3 som var den högst belägna.

Hugo misstänkte vad som kommer att hända och mycket riktigt.

När hissen stannade mjukt, uppenbarade sig ett klokt albinos #3 ansikte i rutan.

”Hugo, Hugo. Du tror visst att du kan bära dig åt som du vill.”

”Vi kan faktiskt styra alla hissar i staden. Förresten var tog Valentin vägen?” fortsatte kloka albinos #3.

”Han har träffat en tjej” svarade Hugo.

”Det var väl inte den rödhåriga!” sa mannen och förskräckt rynkade pannan.

”Han kan ju aldrig tillfredsställa en kvinna” tillade han.

”Jo, det kan han. Ni har gjort ett slarvigt jobb” stod Hugo på sig.

”Fan” slank det ofrivilligt ur albinos mun.

Hugo kom och tänka på en möjlig lösning och lyfte Walter så han hotfullt morrandes fyllde hela rutan.

Mannens panna fick ännu djupare rynkor och man såg att hans tankar gick på fulla varv.

Förmodligen hade mannen också problem med allergier eller facket, vilket resulterat i att han försvann från glasrutan.

Hugo tryckte genast på knappen till entrévåningen och till hans förvåning blev han åtlydd till punkt och pricka.

Med mycket raska steg försvann Hugo och Walter bakom dörren till lägenheten.

Utan att ta av sig jackan eller koppla loss Walter grävde Hugo fram den gamla halvdruckna whiskyflaskan och tömde den torr.

Han sjönk ner i fåtöljen och började spana efter det osynliga gummibandet. Om logiken skulle fortsätta i samma banor som tidigare, borde nu gummibandet vara mycket kort.

Till Hugos förvåning spändes nu bandet till bristningsgränsen och Jaget befann sig någonstans i ett hörn vid taket. Plötsligt brast bandet och upplöstes till intet, dock utan att Jaget rörde sig ur fläcken. Medan kroppen kämpade i tysthet att till alla sina delar vidarebefordra och sedan bryta ner spritmolekyler gav Hugo upp och somnade.

Från sitt utsiktsställe betraktade Jaget den slarvigt utflängda kroppen som luktade jästa kolhydrater och det slog Jaget att kanske söka sig till en annan kropp.

Å andra sidan var Hugo en snäll och hygglig man. Och vad skulle stackars Walter ta sig till?

När kroppen har svettats ut alla gifter, snarkat färdigt och tagit en dusch i äkta och rent vatten (i stället för strömmande toner ut duschmunstycket) skulle kanske allt vara normalt och hyggligt igen.

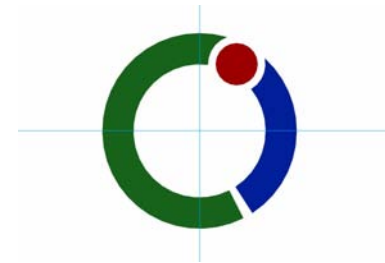

Den morgonen vaknade Jag visserligen med världens huvudvärk och ont i hela kroppen, men obeskrivligt lycklig

Pavel Cech - Instön 2010

cech.se